

Jak to všechno začalo

Jednoho dne jsem zjistila, že mám v bříšku děťátko. No tohle! podivila jsem se a hned jsem si řekla: „Prima, budu si s ním povídat.“

Jenže to není vůbec lehké. Děťátko bylo zpočátku tak malinké, že ani nemělo pusku, a bez pusy se přece mluvit nedá.

„No co,“ říkám si, „zatím tedy povídání zůstává na mně. Děťátko bude poslouchat a aspoň se všechna slova rychleji naučí.“

Od té chvíle jsem se mu svěřovala se vším, co mi přes den pobíhalo hlavou a co by ho mohlo zajímat. Dokonce ani já jsem k tomu nepotřebovala pusku a hlas, protože děťátko nemělo uši vystrčené z mého bříška ven, mělo je pěkně schované. Neposlouchalo tedy zvenčí, ale zevnitř. Stačilo, abych si něco pomyslela, a myšlenka určená děťátku hned pospíchala SPECIÁLNÍM POTRUBÍM z mé hlavy dolů do dětské hlavičky.

Fungovalo to takhle. U snídaně například povídám: „Dnes si dáme rohlík s máslem a se sýrem a k tomu kafičko s mlékem...“

Říkala jsem *dáme si*, protože jsme s děťátkem i jedly společně. Co jsem snědla já, přišlo do žaludku a odtamtud znovu speciálním potrubím rovnou k děťátku.

Speciální potrubí je výtečný vynález – díky němu mohou děti bez potíží vidět máminýma očima a také slyšet máminýma ušima, co se venku na světě děje.

Po snídani jsem si ulomila kousek čokolády, neboť od té doby, co jsem měla v bříšku děťátko, se ze mě stala velká mlsalka, a opět vysvětluji:

„To je čokoláda. Dobrota, že? Děkuješ? Jen počkej, až přijdeš na svět, pak ti teprve zachutná. Všechny děti ji mají rády. To budeš koukat, co pro kousek čokolády dovede udělat sousedovic malá Káťa...“

Zarazila jsem se. Káťa mi svým jménem napověděla, proč se asi mé děťátko neozývá. Co když se urazilo? Jasně. Zlobí se. Tak dlouho je už *skoro na světě*, a bez jména?!

No jo, jméno! To se snadno řekne – jenomže jaké, když ještě nevím, jestli budu mít kluka, nebo děvčátko. A tehdy začaly potíže se jménem.

Potíže se jménem

Doufala jsem, že problém vyřeší kalendář, proto jsem si neprodleně jeden koupila. V kalendáři jsou totiž všechna jména seřazena den po dni, jedno za druhým. Snadná věc, myslela jsem si. Ale kdepak. Ani jedno jméno se mi nezdálo, i když jich v kalendáři bylo víc než dost.

Jména mi poskakovala před očima. Jejich nositelé se smáli, někteří běželi za míčem, jiní si rozbíjeli kolena anebo pouze ospale posedávali v koutě. Viděla jsem malá pihatá děvčátka, chlapce ušatce na kolech i se školním batůžkem na zádech, ale k mému děťátku se ani jedno jediné jméno nehodilo.

Co teď? Co udělám? Dva dny jsem chodila smutná, zamyšlená, čertila jsem se sama na sebe... a nic. Jméno si ze mě zjevně dělalo dobrý den.

Nakonec jsem se doopravdy rozzlobila, vynadala jsem jménu, které mě ne a ne napadnout, a aby si nemyslelo, že jsem tady pro legraci, zakřičela jsem: „Já se na tebe můžu klidně vykašlat. Nechceš přijít, dobrá. My si s děťátkem poradíme i bez tebe. A basta!“

Měla jsem radost, jak jsem protivnému jménu ukázala, a hned mi bylo skákavěji. Lehce jsem se poplácala po bříšku, jelikož jsme s děťátkem byly spojenci, a přes potrubí běžela dobrá zpráva: Nic se neboj. My se nedáme!

Tak to bychom měli, vydechla jsem si ulehčeně.

Jenomže co dál? Jak vyřešit problém se jménem bez jména? A tehdy se odněkud konečně po-ma-louč-ku vysoukal nápad: Jak asi teď děťátko vypadá? zeptal se někdo nebo něco-kdovíco v mé hlavě. Je milé a samozřejmě tuze malé, říkala jsem si. Jako mraveneček? Kdepak, Ferda Mravenec ať si pěkně zůstane ve své pohádce. Jako hrášek? To tak, ještě aby s ním v mém bříše bydlela také nějaká housenka, brrr. Ne, ne, moje děťátko je... jako malá **myš**. Ano, to je ono! Malá milá myška, kterou musím chránit před podezřelými kocoury.

A hned bylo po starostech, jestli budu mít kloučka, nebo děvčátko. Zatím je to moje **Myška** a hotovo!

Co se stalo v autobuse

Zpočátku jsme s Myškou jezdily i do práce. Nastoupily jsme do autobusu a vezly se do města. Jenomže každé ráno byla v autobuse pořádná tlačení. Děťátko se v bříšku stočilo do klubíčka opravdu jako malá myš, ale ani trochu to nepomohlo. Autobus nadskakoval na kamenech, na křižovatce prudce brzdil a zase se divoce rozbíhal a lidé se strkali, mračili se na sebe a skoro vrčeli, nenápadně útočili lokty i koleny a hlavně nám nikdy nechtěli uvolnit místo k sezení.

Nejhůř to dopadalo v zatáčkách. Řidič hnal autobus jako závodnické auto a ten se hrozivě, se skřípotem a funěním, nakláněl z jedné strany na druhou. Držela jsem se tyče zuby nehty, když tu najednou...

„Mamííí, pomóóóc, vypadnu!“

Překvapeně jsem vykulila oči na kluka, který se zmítal zavěšen na tyči hned vedle mě. Děťátko už umí mluvit? Slyším dobře? Už mu narostla pusa?

Bylo to tak.

„Mami, co kdybychom si raději sedly. Nevidíš, že v těch zatáčkách lítám jako pingpongový míček?“ ozýval se vylekaný hlásek.

Rychle jsem požádala nejbližší sedící paní: „Prosím vás, nemohla byste mě pustit sednout? Nějak mi není dobře.“

„To by mohl říct každý,“ odsekla paní. „Taková mladá a nevydrží chvíli stát?“

Když to moje Myška uslyšela, rozkřičela se: „Co to říkáte? Copak jste slepá? Nevidíte, že jsem ještě maličká a ani se tady v tom nešťastném bříše nemám čeho chytnout?“

Paní samozřejmě neodpověděla a chovala se, jako by opravdu byla slepá. Myška se na ni definitivně dopálila.

„Ták, a ještě se bude tvářit, že mě neslyší. No počkej, já ti ukážu!“